

Chương 2

Ám Vệ Vệ Thập Nhị

Nền chế tạo bằng bạc tinh khiết. Bốn phía vách tường nạm dạ minh châu to cỡ miệng chén, ban ngày dùng băng gạc bao bọc, đến buổi tối, gỡ băng gạc xuống, coi như trong sảnh chính không thấp nên cũng sáng rõ.

Không oán được Tô Hồng Tụ có thể hận như vậy, không oán được sát khí trên người Tô Hồng Tụ có thể nặng như vậy.

Hồ tiểu yêu cúi đầu nhìn xuống, nhìn trang phục Tô Hồng Tụ ăn mặc trên người.

Áo không biết lấy vải vóc gì làm thành, giống như màu đỏ chót tươi đẹp, ống tay áo lại bởi vì hàng năm lặp đi lặp lại giặt giũ mà hơi trắng bệch.

Quần phía dưới ngược lại chất vải tốt, chỉ có điều trùng hợp cùng loại vải vóc với màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Hồ tiểu yêu cúi xuống thấp nữa nhìn, không biết đôi giày của Tô Hồng Tụ đeo mấy năm, mũi giày mài mòn, trên mũi giày đã phún trắng một mảng.

Hồ tiểu yêu đưa tay cẩn thận sờ lên đầu tóc, cũng lục soát cẩn thận từ trên xuống dưới bản thân một lần, nàng không khỏi than thở, ánh mắt chán chường.

Thật đúng là khó có thể coi mộc mạc, thậm chí không sờ được tới cây trâm, vòng tay ngọc bội càng không.

Hồ tiểu yêu nhớ tới nàng từng đi theo Tô Hồng Tụ, xem phòng của nàng ta, nơi nào là phòng, vốn là túp lều đơn giản dùng rơm rạ đắp lên, ngay cả khi nàng còn là hồ ly, cửu ca làm cho nàng ồ lộng hồ ly còn bền chắc ấm áp hơn phòng cỏ tranh kia nhiều.

Cũng được, trước hết miễn cưỡng ráng qua một đêm.

Mặc dù hồ tiểu yêu tu luyện không tinh, nhưng hồ tộc trời sinh tinh thông thuật quyến rũ, muốn gạt người khác cam tâm tình nguyện vây quanh nàng, vì nàng móc tim móc phổi dốc hết tâm huyết, vẫn là việc rất nhỏ.

Chỉ có điều, hôm nay hồ tiểu yêu vừa mới chiếm cứ thân thể Tô Hồng Tụ, lại hao phí lượng lớn tinh lực tới tu bổ thân thể hư hại của Tô Hồng Tụ, nàng thật sự quá mệt mỏi, linh lực tiêu hao quá lớn, ngay cả thuật quyến rũ cơ bản nhất cũng không thi triển được rồi.

Hồ tiểu yêu lắc lắc cái đuôi - đi một lúc nàng phát hiện mình giờ đã không có đuôi, nàng chỉ thoáng vịn vẹo uốn éo vòng eo mảnh khảnh, rồi nện bước nhỏ như khói lượn lờ ra khỏi sảnh chính.

Trên hành lang tràn ngập tiếng bước chân, giọng nói, tiếng cười, đùa giỡn, đột nhiên không có gì.

Mọi âm thanh đều im lìm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt dồn về dáng người đong đưa, bởi vì hồ tiêu yêu còn chưa học được dùng hai chân đi bộ, trong lúc di chuyển khó tránh khỏi hơi say lão đảo.

Đây là bước đi đầu tiên của học sinh mới Tô Hồng Tụ.

Dưới vòng trăng chiếu rọi, Tô Hồng Tụ thướt tha duyên dáng, eo nhỏ nhắn đong đưa. Năm nay nàng mới mười sáu, màu da như châu ngọc, mặt mày như vẽ, một mái tóc đen xõa sau lưng, dài đến bên hông, soi rõ bóng người, nàng chậm rãi đi về phía trước, toàn thân từ trên xuống dưới giống như bao phủ một tầng sáng nhàn nhạt mỏng, giống như liễu yếu đũa đưa theo gió, như nàng tiên trong tranh, gió vừa thổi, vải mỏng trên người Tô Hồng Tụ đung đưa theo gió, đẹp dễ động lòng người, giống như đón gió nhảy múa, lại giống như nhỏ bé yếu đuối đến cực hạn, quả thật có thể được người nâng trong bàn tay, nhẹ nhàng nhảy múa giữa bàn tay khoảng một tấc vuông.

Vẻ đẹp này, vẻ ngoài xinh đẹp, rung động lòng người, câu hồn vía người.

Sao đại tiêu thư lại đột nhiên giống như biến thành người khác?

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, người này hay người kia, lại không nói ra được vẻ đẹp, quyến rũ vô cùng, da thịt trong sáng như tuyết, lộ ra sắc hồng ướm át dịu dàng, ngọn gió kia đưa tới mùi hương ngọt ngào, càng làm cho người nghe phía dưới thân hồn điên đảo, tình nguyện say chết trong ảo cảnh của hương thơm ngọt ngào.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người miệng đắng lưỡi khô, sinh lòng nghi ngờ.

Nhưng mà lại không một ai mở miệng, không một ai lên tiếng, thậm chí, khi Tô Hồng Tụ cất bước đi tới, mọi người không hẹn mà cùng nhau nín thở.

Bọn họ sợ rằng mình bật ra hơi nặng nề một chút, sẽ thổi bay người đẹp như tiên trên trời này đi.

Âm thanh gì cũng không có.

Chỉ có tiếng tim đập thình thịch thình thịch, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, từng tiếng mạnh mẽ.

Không phải tiếng tim đập của một người, mà là tiếng tim đập của một đám người.

Trong đây hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân lộp cộp nặng nề vang lên, trên hành lang, là ám vệ Vệ Thập Nhị của Tô phủ đang dẫn mười hai phó tướng vội vàng qua.

Nghe được tiếng bước chân của Vệ Thập Nhị, nhóm tỳ nữ vốn đang bàng hoàng vì sắc đẹp khuynh thành trong nháy mắt tỉnh lại hơn phân nửa, mặt lộ vẻ si mê ngoạn đầu nhìn lại.

Toàn thân Vệ Thập Nhị áo đen, khoác giáp nặng, mấy ngày trước hấn xuất trận, vô ý bị trầy tí trán, vì vậy hôm nay trên trán cột một dây cột tóc hình rồng viền bạc.

Vóc người của hấn hết sức cao gầy, cao hơn Tô Hồng Tụ chừng hai cái đầu, mặc dù toàn thân đều bị áo giáp đen che kín, nhưng dưới áo giáp có thể mơ hồ thấy đường vân cứng rắn, vẫn không khó lường trước dưới thân giáp đen này là thân thể bền chắc sắc bén như thế nào.

Một mớ tóc đen tán loạn trên trán hấn, che lại ánh trắng, để cho hai tròng mắt đen sâu không thấy đáy kia càng thêm khó dò.

Hấn rất anh tuấn, cũng rất lạnh lùng. Trong trí nhớ của Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị thường rất ít mở miệng nói chuyện, người khác hỏi gì hấn, phần lớn hấn chỉ dùng “Đúng” hoặc “Không” đơn giản đáp lại.

Toàn thân Vệ Thập Nhị, mê người nhất chính là cặp mắt kia, Vệ Thập Nhị cũng không phải người trung nguyên, cặp mắt kia trong đen có xanh, trầm tĩnh và thâm thúy. Ban ngày, tròng mắt đen lạnh lẽo không ngừng tỏa ra bên ngoài ý lạnh nhàn nhạt, ngăn cản người ngoài ngàn dặm, kiên định lạnh lẽo và khó có thể đến gần.

Đến đêm tối, hai tròng mắt xanh đen kia sẽ tỏa ra sát khí sâu kín dưới ánh trắng chiếu xuống, mê hoặc mờ ám mà tự tung tự tác, làm cho người ta sợ đồng thời lại không nhìn được muốn tiến lên dò xét đến cùng, mặc dù chết đuối trong hai đầm rét lạnh, vẫn không kiếm chế được tim đập nhanh.

Hơn nữa hấn luôn mặc đồ đen, màu dây tóc và vỏ kiếm cũng màu đen, càng nổi bật thêm vẻ lạnh lùng mà xa cách của hấn, không hợp với chung quanh, ở đâu cũng tỏa ra sát ý lạnh kinh người.

Vệ Thập Nhị vừa vào sân, chính là ngẩn ra, tròng mắt đen lạnh lẽo nhanh chóng xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Người kia là ai?

Duyên dáng thướt tha trước mặt hấn, nữ tử xinh đẹp tuyệt luân này là ai?

Chẳng lẽ là... Tô Hồng Tụ đã lâu chưa thấy?

Điều này sao có thể? Sao Tô Hồng Tụ lại trở nên như thế... Như thế...

Xinh đẹp như vậy, câu hồn như vậy, bức họa khó vẽ, xinh đẹp tận xương tủy.